Papp János

Haikuk – költők – virágok

A versbarát „vándor-színész” tavaszváró vallomásai költőbarátainak

Fájdalom-lila
Jeszenyin mélabúja.
Őszi kikerics.

Rozsdáll a *lórom*.
Berzsenyi magánya a
bozsgó barnában.

Földre hull lágyan,
megpihen egy *platán*levél.
Arany: Őszikék.

Egy *magnólián*
vagy a „semmi ágán” ül
József Attila?

Óbuda, Krúdy,
húslevesillat, kockás abrosz…
szelíd *vadrezeda*.

Baracklevelű
harangvirág. Radnóti
nektárral táplál.

Pilinszky csendes

hite sárgán világol

a *keresztfű*ben.

A *szamárkenyér*

tövében egy tarka gyík

pihen. Petőfi.

Lampion-füzér

a *hólyagos habszegfű*.

Dísz-kócos Ady.

„…Búcsúztató őszi Lidónak
Emlékei a hajnali
Párás, dísz-kócos tánci termen…”
(Ady Endre: Intés az őrzőkhöz)

Néhány évvel ezelőtt. November. Velence. A Lidó kis szállodájából a vaporettóhoz indulunk, hogy bemenjünk a városba. Hideglelős őszi reggel, aszfaltra tapadt ázott levelek.

… és megállít valami titokzatos erő. Az utca túloldalán egy valaha pompás szecessziós épület bejárata fölött:

HUNGARIA HOTEL RISTORANTE